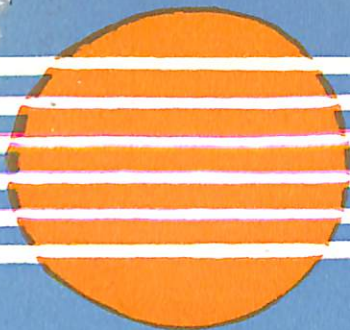

BIBLIOTEKA

854-1

D 32

YLLI
I MËNGJESIT

FAIK S. DEDA

85H-1

D. 32

5

FAIK S. DEDA

YLLI I MËNGJEZIT

— VARGJE —

~~38650~~

LIBRARI E SHTËPIA
BOTOJËSE «NAIM FRASHËRI»

12046

- - - A T D H E U -

Do m'plakën monumentet në revan të kohës,
po vetëm ti, Atdhe, s'do thinjesh kurrë!
Ti monument mes shqotës: ç'dhe llohës,
që zemrat njerëzore i rinon,
gjak të çfardollojtë merr nga 'to;
por veç gjak të pastër ti buron...

YLLI I MENGJEZIT

1.

Sa i bukur dhe sa i afërt
më ngjan këtë natë,
ai yll — jo si gjith' yjet,
ai yll
aq i ndritur, sa dhe i largët...

...Po këmbejmë së bashku mendimet,
nga një stan lebërish, ku verojnë dhëntë.
E kuptojmë njëri tjetrin fare mirë,
dhe unë,
i shtrirë në një cep të shtrungës,
mbështjellë me një gunë të dhirë,
e vështroj
me atë mall labi, që nuk ka të sosur...

2.

Nuk lakmoj
të kem ndër grushte rubin yjesh të ndritur,
për të stolisur
yllin e zemrës sime,

ndonëse
dua edhe unë që e dashura ime
m'e bukura të jet' ndër gjith' vajzat.

3.

Sonte,
në këtë natë, kur Yll' i Mëngjesit
u ul për të pirë një kupë me dhallë
dhe... po i pëlqen të pushojë e të çmillohet
me stanin tim në rrëz' të Këndrevicës,
... unë rri dhe mendoj:

Dua,
gjer në çastin e fundit të jetës,
pavdekësinë e Atdheut tim
në fytyrën e tij
të kundroj!

NE UDHEN E VJETEVE

1

Malet shqipëtare
me feste të bardha i mbulojnë kokat,
mendime të pastra derdhin me furi
ujvareve të thinjura nga lartësitë;
reve u vrasin sytë me bardhësi,
vetëtimave
me gjokset e rreshkura u bëjnë pritë.

2

Në këta male, shkëmb jan' shqipëtarët,
që, duke mbartur stiva dertesh,
u kacafytën me motet e trubullta,
me armiq të egër,
në këta male.

...U përkulën dhe vetë shekujt,
po dot s'i përlulën
qeleshet e bardha tek opingat me gjalmë.

Shqipëtarët e prisnin Ditën e Madhe
 të rinj nga zemrat e nga hallet thinjur,
 me nofullat shtërnguar
 dhe armët gati,
 e trurin të nginjur
 nga gjerdane ëndrash aq të bukura.

E prisnin atë ditë shqipëtarët,
 siç pret bujku shiun pas thatësirës së madhe,
 kur në thes s'i ka mbetur veç një dorë miell.
 E prisnin,
 zhuritur nga vapa mes ugarit e zallishtes,
 me buzën plasur për një gllënkë liri.

Kur dielli i Tetorit
 rezet e tij ja shpërndau globit
 ahëre...
 shpresat u ringjallën,
 Vegjësia lëvizi
 përqafoi idetë e Leninit,
 i qëndroi grusht fashizmit.
 Dhe Kapiteni i shqipëtarëve dha kushtrimin,
 gjoks-shqyerit mësuan këngën e Stalinit,
 opingat dhe maliherët nisën marshimin,
 bijtë e Nëndorit
 i ngritën historisë Hymnin!

D E S H M O R E V E

1

Ç'ju kënduan nënat nëpër ligjërata,
Po dertet e tyre, kush i shkruan vallë?
Aq të thellën dhëmbje, kur vinte mandata,
Cila nën' s'e shprazi ndër vargje të rrallë?

2

Morët udh' të largët dhe s'u kthyet më,
Po lavdia juaj u ngrit përmbi male;
Si stoli për brezat na e lanë atë
Nënat tona trime, nënat shqipëtare!

3

Bën apel Atdheu. Po, pse s'flisni vallë?
Apo mos u dhëmbin plagët aq të rënda?
...Rrudh ballin Enveri dhe qafon me mallë
Nënat shamizeza, zëmërbardhat nëna!

4

Ngre dolli ky popull që në dritë doli,
Sy fatosash shihen në syt' e Enverit;
...Nga çdo nën' shqiptare një thinjë ai mori.
Që kurrë të mos plaket
 truall' i Skënderit!

MËNGJEZ I KUQ

1

Me gjak seç e ndezi kjo drit'mëngjezore
Kurorën me kodra, rrotull Progonatit.
... Nis cula avazin, tej në një zallore
Ja, u hapën dyert e ra briri i fshatit.

2

Një tuf'trëndelinash i mblodha nër fusha,
Ju kini mall, zëmra për 'to seç u digjet,
Me u j' Këndrevice pagurin ua mbusha
Të shuani prap etjen, se buza u piqet...

3

Para lapidarit, i heshtur qëndroj
S'ju kam par' asnjërin, nuk më njih askush.
Të mundja, të gjithve me zjarr t'ju qafoj
Dhe këngës së secilit, t'ja mirrja mes jush!..

J E T A

Jetë
është' beteja,
që jo një herë
do krah' herkulorë dhe forcën e Anteut:
ajo është' luftë pambarim
në fushë të blert' dhe dete me stuhi.

I lumtur është' ai
që n'akordet e jetës,
për lavdin' e Atdheut,
di të thurë
(pa bërë zhurmë!)
më të madhërishmen
melodi!

DRUAJTJE

Ndenja shpesh gjer vonë nëpër netë,
Vargje thura shum' për një syzezë...
Nëpër rima derdha mall e derte,
Ndonjëherë prita dhe mëngjzë.

Dashurinë e çfaqë shpesh me bujë,
Për çdo gjë që njerëzore quhet;
Po gjithmonë ja fsheha veç dikujt
Më të zjarrtën dashuri që s'tuhet.

...Pas çdo udhëtimi, kam menduar
Sa i shënjtë është' për ne ky dhé!
Kësaj toke, pakë i kam shkruar
... Druhem, se e çmoj fjalën ATDHE.

PO FRYN ERA, ER' E MALIT...

— Balladë —

1

Po fryn era, er' e malit, vjen me tërsëllima;
Tej, një lis me shtatë dega, dogji vetëtima.

...Rënkon trimi dhe zvarriset, tutje tunden
malet;
Më në fund, në vala gjaku, pran' një guri
ndalet.

Mot' i egër po derdh lotë, era ulurin;
...Rënkon prap, e prap zvarriset, trimi përmbi
trim.

2

Po fryn era, er' e malit, vjen me tërsëllima;
Derdh natyra lotët — lumë, çirret suferina.

...Prap i mbylli trimi sytë, u mbështet mbi gur.
Gjak të ri merr çet' e tija, gjaku s'shteron
kurrë.

Bie një e ngrihen dhjetë, se heronjt' nuk
vdesin;
...Shkrihet plumbi brënda gjoksit, sytë ha-
pen... presin!

3

Po fryn era, er' e malit; udhë është' e largë...
Ja, kolonat partizane ngjiten malit varg.

O kjo erë, er' e malit! çon një fjalë trimi:
Për syzezën amanet, rrahur nga thëllimi...

...S'rënkon më. Edhe rrufeja qiejt përvëlloi!
Ja, ngadal'... si pritet gjaku, mbyllen sy e
gojë...

4

Po fryn era, erë fushe, sjell me ligjërimin
Atë zë të ëmbël vashe, që do zgjojë trimin...

Preu flokët labëresha, u nis për në mal:
— «Nëمني pushkën dhe gjerdanin, hakën do
t'ja marr!»

BUSTI I NAIMIT

Vendosur bustin sipër një karroce,
Për në një fshat malor po e dërgojnë.
Fran' bronxit — një jastëk, një trastë jonxhe;
Kuriozët ndalin hapin dhe vështrojnë.

E nisi udhën tutje xha Zeneli,
Po ndali tek një çezm' për t'u freskuar;
Dhe ndërsa uj'po pinte lelepreri,
I zoti shihte bustin i menduar.

Çibukun nxjerr dhe afër tij qëndron,
Diç pëshpërit, në sy e vështron drejt,
I duket se Naimi e dëgjon:
— Po ty, im bir, përmëndësh të di krejt!

... Arritën në mes fshatit. Njerëzia
Po mblidhen rrotull bustit e këndojnë;
Nga kodrat ku kullosin bagëtija
Xhuraja e zilet sa ëmbël jehojnë!

K R E N A R I

E desha Tiranën e bukur
Me operat, rrugët e parqet;
E desha mikeshën q'u ndamë
Dikur, pa ia puthur as faqet.

I desha un' netët me hënë,
Shëtitjet e së dielës n'Tiranë...
Mbrëmjet studenteske i desha,
Se gjurma në zemër më lanë...

...Kaloj tani ditët — këtu
Në baltë, në shi edhe erë;
Dhe opera, parqe e mbrëmje
Më shkrihen në fjalën «minierë».

Atë që dikur s'e pranova
Arrita këtu ta kuptoj:
— Nga pun' e vështirë, vet' jeta
Gjithnjë krenarin' do burojë!

BALLADË PËR ZAJET E LUMIT

1

Ish natë dhe shi i rrëmbyer,
përleshaj mali me retë.

... Midis dy brinjëve
të gjoksit herkolor,
hapej një plagë e thellë që kullonte.

2

Një luzmë zajesh shpërthenin nga plaga
dhe nishin revanin,
si një kopë delesh që vërsulet greminës,
e ndjekur nga ujqit e harbuar...
Ishin zaje që mirrnin me vehte,
një lamtumirë
të dhimbëshme,
të gjymtuar...

.. Malit iu hapën brinjët,
rëndë e goditën,
e gërryen kudo me miliarda cfurngji

po nuk ja cenuan dot pavdekësinë
dhe as hijerëndën
burrëri.

3

Mëngjes.
Reze ultraviolet,
...kurohen plagët e Viganit.

Po dremit, i lodhur.
Kështu,
milionë herë i ka ndodhur,
po prapë
jeta nuk ka fund:
Retë vinë e shkojnë,
po Titani tokësor mbetet i përjetshëm,
i urtë
sa edhe i tmershëm.

4

...Buzë lumit,
memecër zajesh të bardhë.
Zaje që mbartin një dhimbje të thellë
dhe dashuri të madhe e të heshtur
bashk' me të,
përzier me mallin përvëltonjës
për ato maja ku s'do kthehen më!

~~38690~~

12046

REVUE DE LA
REVUE DE LA
REVUE DE LA

17

TE PËRSHËNDES, O MAJ!

1.

Epokë
e mbarsur me revolucione.
Rend në gjoks të saj
i pashuari Diell' i çlirimit
i zjarrtë e i ndritur,
i palodhuri,
meridianeve të rruzullimit
përmes suferinash.

... Ai s'kthehet prapa,
rend,
përpara gjithmonë,
i përshëndetur,
mes moteve të turbullta,
nga të panumurta
alarme vetëtimash.

2.

Revizionizmi
nuk do mundë ta përcjellë t'infektuar
këtë shekull revolucionesh e shtërngatash.
që dritare të reja po i hap njerëzimit!

Le të bredhin akoma
minjtë e bodrumeve,
q'u zgjuan nga letargjia e nisën revanin
nëpër llogëmet e Kauckit e Bernshtajnit...

Këmbana e revolucioneve
po u këndon salanë,
e tundur
nga vigania dorë proletare!

3.

Manjatët luftënxitës,
dridhen në panik,
sot
kur, si një hymn i Universit,
nga miliona gjokse proletare,
kushtrimi titanik
çdo skaj të globit e pushton:
— Bot'e re do jet' internacionale!
bot'e kapitalit
do shëmbet përgjithmonë!

4.

Socializmi po marshon
përpara
dhe ngjyrën globit
ja ndryshon në harta...
Revolucionet
lindën kombe të lirë,
revolucionet
mëkojnë gjenerata!

5.

Prej vendit, ku nër' qiej
ka veç kaltërsi,
nga atdheu im
komunistja,
e paepura Shqipëri,
të përshëndes, o botë e madhe
proletare!
Në këtë Maj të bukur,
me këng' e fishekzare,
ndërtuesit e gjigandit në Fier,
Laç, Bradashesh,
madhëruesit e rinj,
të lavdisë së vendit tim,
ngrenë duart para teje,
dhe të përshëndesin
me nderim!

6.

Nga vendi ynë i blertë,
të përshëndes, o Maj, me krenarinë
e shqipeve majë maleve,
që, mes furtunash,
syrin-pishë
e zemrën të patrandur
kanë gjithmonë;
dhe hymn u ngrejne
Agimeve të flakta,
sinjal revolucionesh,
të epokës sonë!

L E R A

1.

Majë malit, s'dihet se qëkur,
Yjet lajnë sytë në një lerë,
Më uj' bore që nuk shteron kurrë,
Etjen shuajnë në haüz të thellë...

2.

Në pasqyr' të virgjër krihet hëna,
Dergjen derte yjesh në një lerë;
Notojn' ishuj resh, lodhur e të ngrëna.
Ujë merr' bareshë, rët' i shkel.

3.

Thur mëngjesi ëndërat e ditës,
Thyhen frëze ari në një lerë.
Clodhet kal' i qyqes, vënd mikpritës!
Kujton cula gërshetin e prerë.

VEGJELIA IME

— Nënës time —

1

E djegin lebrit kur e do zakoni,
Po... ish një jetë qëni! — ajo jetë...
Kur linda unë, petullat kërcitën
Dhe pul' e bardh' u ther n'atë davet...

Të tretën dit (siç thonë) kur vun' emrin,
S'kish mbetur thua gjalpi në qinारे;
Ndaj bëri mëm' e shkretë një kulaç
Edhe për petulla... s'u fol më fare.

Djepi i vëllait, ashkla ishte bërë,
Me 'to u ngrohën kur frynte suferina.
...Një magje druri gjetën, pak të madhe;
Ish e arnuar rreth me lllamarina.

Atje, me shpargër mëma shpejt më lidhi,
Kur ca bujashka nën kurriz më shtruan;
Jastëk më vunë pastaj një lllabane
Dhe me një zhakë trupin ma mbuluan.

Kur kthëhej malit mëma, për çdo mbrëmje
 Më gjente mua shëmbur lot e vaj,
 Shkarkonte shpejt barrën me përralle,
 Më mirr në gji e gji më jip pastaj...

Më zinte gjum' i ngrohët n'atë afsh,
 Që në bot' vetëm nënat na e kanë!
 Eh, sa këng' t'ëmbra aher' më këndonte,
 Dhe magjen... djepin tim, afronte pranë....

Kur mbusha të shtat' vjetët, më tregonte
 (Eh! sa plagë i la lufta asaj!)
 Se si jetonim brënda në një shpellë,
 ...Dhe sytë shpejt i erreshin në vaj...

— O bir! ne qullin hanim dhe pa krypë,
 Kur barku mbetej bosh, brezin shtërngonim.
 Qem' futur shpellave dhe prisnim ditën,
 Kur hasmin trimat tane do ta shpörnin.

Sa her' iu falëm Zotit, nëpër netë,
 Kur binin rrotull gjylet vetëtima;
 Ish strofk' e ujëve shpella ku ne rrinim,
 ...Ata na vinin rreth me ulurima.

Dhe ty, o bir, mbi dy litare varur
 Ta kisha lidhur trupin n'atë shpellë;
 E dogji lufta «magjen» tënde... bir,
 Dhe... nina-nana s'kishte më aherë!

Gjëmimer, edhe shpellën na e tundnin;
Sa her' për juve gjaku na ka ngrirë!
Po ikën, biri im, vanë ato kohë,
Ti mos m'u tremb, ne jemi sot të lirë!

4

— ...«Tri ishin shterpa, katër qen' pëllà,
Djal' i argatit qe dikur me 'to...»

.....
— ...«Një stetoskop në xhep, në tjetrin
vargje...»

Ka ligje jeta jonë,

apo jo?!

MENDIME PRANË STANIT...

Udhëton kjo natë vere pranë stanit tim
dhe unë,
çlodh e ngatërroj trutë e përgjumur
me numurime yjesh të panumurt.

I përzura mendimet,
për t'i marrë akoma kësaj nate labe
edhe një sy gjumë gjer n'agim,
nën këtë napë të ndritur e të pafund yjesh,
pran' stanit tim,
këtu... ku bie erë çëfakash e tërfili.

...Natë labe,
me një culë të vonuar, që ligjëron me derte
ledheve ku bariu gjumin vret me këngë,
tek kullot kopenë,
ndërsa mendja i vete te gërshet' i bukur,
atje... n'ato lugje ku vajza ka nomënë.

... Natë labe,
me mendime bujqërish për punët e nesërme,
me biseda të çudiçme turtujsh ndër koriye,
me qetësi krojesh

dhe me shqetësimin tim për aftësinë e
vjershave

të të shtojnë ty,
qoft' dhe një grimcë bukurie!

...Natë labe,
qëndisur me yje shaminë e kokës
dhe mbushur prehërin me qingja të bardhë...

O netët labe,
që përjetësisht
u dogjët nër agimet e trëndafilta!

O stane,
ju, o stane lebërish!
që s'ju këmbej
as me vilat buzë deteve të kaltër...

Tek ju,
tek ju e gjeta prehjen, frymëzimin,
dhe vdekjen
pranë jush e lakmoj,
...atje mbi atë ledhin,
ku është' një gur i bardhë
dhe lule mali mbijnë çfardolloj...

Po sonte
unë mendoj për jetën,
edhe më ngjan
se yjet që këputen qiejve pa anë,
të ndezur jan' e të zhuritur
për ujë nga gurrat e Labërisë sonë...

...Ndaj ulen ata posht'
dhe, pasi shuajn' etjen,
digjen

mbi kokat e trimave që prehen përgjith-
monë
në gjin' e kësaj balte të ëmbël e të shënjtë!

... I përzura mendimet pa numur,
që më ngatërrojnë trutë e përgjumur.
Vetëm një mendim nuk e përzura kurrë,
se vetëm ai
m'i mbylli ngadalëz qepallat e lodhura,
qysh nga çasti fatlum,
kur gjyshes, që po ndillte pulat,
të parën bejte i këndova unë...

Ai mendim i kthjellët
u madhërua më pas mbi vitet e blerta,
duke zbehur pa kuptuar
ëndrat e mija, pasionet, dashuritë.

...Ah! sikur ta dija:
a do të mundem një ditë,
krenarinë që linda në këtë truall
në vargjet e mi
ta skalit?

FRYMËZIMI IM

U deha që i vogël me aromat
Që kundërmon behareve çairi,
E gjumi më ka zënë në mesditë,
ku bie erë dafina edhe bliri.

Atje kam ëndëruar shumë vite
Ta thithja me gjith' shpirtin kaltërsinë.
Kërkova shpesh tërfil me katër fletë,
Edhe shelegët ballin ma lëpinë...

Tek një lofatë e fsheha Abetaren,
Ortakët për atë kishin zili;
Akoma edhe sot, një flet' të saj
E ruaj në sënduq si për çudi.

As bregun me dëllënja s'e harroj,
Ku culës ja kam dredhur aqë netë...
Nga degët e gorricës, buzë lëmit,
Kam ruajtur baldosën unë vetë.

Lajthizave kam ecur për çdo mbrëmje,
S'i kam harruar kurr' netët mavi...
Atje ku rrjedh një krua i vetmuar,
Kam mall për t'u kthyer dhe tani...

DASHURIA IME

Sonte unë jam i dashuruar,
m'i lumturi në botë
sonte jam unë.
E di,
janë aq shumë
ata që dashurohen
në këto çaste
kur e pushtetëshmja Dashuri
bredh mbi qetësinë e trazuar të Globit.

Po lumturia ime,
në këtë cep të Kuq të botës,
është' diçka më tepër,
gjersa ajo mbart
jo mallin e ri të një dashurie të vjetër,
po copëza gëzimi për lumturinë e milionave,
edhe urimet që dalin nga zemra
për shqetësimin
e atyreve që sonte
mbetën pa dashuruar.

PËRTËRITJA E PLAKUT

— Poemth —

1

Në maj' të malit, larg në Këndrevicë,
Tok me kopenë rron Rexhep Hamiti,
Atje ku bie erë trëndelinë
Kaloi gjashtëdhjetë gjysma viti.

Një ditë prilli, papritur... në gazetë
Me zë të lart' një shok diç i lexon...
«Më paska nxjerrë Qeveria vetë!»
Dhe zemra e Rexhepit shpejt gufon.

Po, ku ta dijë ai, se gazetari
Që erdh para ca kohësh, një mëngjes.
Nuk deshi t'i tregonte ç'kish ndërmënd.
Dhe n'aparar e mori pran' kopesë...

Iu bë zemra mal Rexhep Hamitit,
Dhe jetën nëpër mjegull e kujtoi...
I vuri dhënt' përpara atë ditë
Edhe i vetëm gjithë ditën këndoi...

Njësitit partizan i printe udhën,
Kur para syve vërshëllente plumbi.
Dhe në betej' nga plasja e një bombe
Një sy edhe një krah përjet' i humbi.

— Po shkoni ju përpara, djemt' e mi!
Kollaj nuk epet ky Rexhep Hamiti...
Dhe më një vig e kthyen në nomë
Dy shok' që u caktuan nga njësiti...

Pa dashur, seç i rrodh' dy pika loti,
Kur njëzet vjet të shkuar i kujtoi.
... E ndolli qenin, dhënt' i vu përpara
Dhe dielli në det u ul e perëndoi.

Kur në nomë arriti, atë shokun
E thirri pran', që hallin t'ja dëftejë:
— T'i shkruash sekretarit të partisë,
Rexhep Hamiti në Tiran' do vejë.

Ti thuash se, u bënë kaqë vjetë
Që majë Këndrevicës rri e i këndon
Enverit që e kemi trim me fletë;
Po këtë radh'... ta shohë dëshëron.

Atje, siç the, do bëhet fest' e madhe,
Një Majin po e presin me gëzim.
Pa, në mos gjeça vënd përball'atij,
Un' me rinin' do shkoj parakalim.

Të falura, shëndet çomi Komitetit
Dhe sekretarin fort e përqafoj;
Një ftesë që të mbajë emrin tim
I lutem, sa më shpejt të ma dërgojë.

2

Ja, erdh Një Maj i ndritur dhe Tirana
M'e bukur se çdo vit po e kremton;
Karshi tribunës, ku vështron një popull,
Rexhep Hamiti — djalë po qëndron.

Dhe rreth e rrotull gjith' duartrokasin
E bulevardi brohorimë ushton.
Po vetëm një qëndron pak i kërrusur
Dhe nuk lëviz, nuk flet po veç vështron...

— Bir, ai është q'i qeshur tund kapelën?
— Ai, o xhaxho është Enveri vetë!
... Një popull brohoret sa tundet dheu
Dhe Prijësi me gjith' shokë e përshëndet...

Kur... ja, mbaroi krejt parakalimi,
Po zor e ka një plak ta lerë vëndin...
Pa mblidhen rrotull tij nja njëzet veta;
Rexhep Hamiti flet e mban kuvëndin:

— M'u kthyen sot një sy edhe një dorë,
Që luft' e rrept' papritur m'i rrëmbëu;
Besoni... vij nga malet plot me bore
Dhe prap atje do shkoj të më tres' dheu...

3

Atje në mal të lart' të Këndrevicës,
Ku vetëm trëndelina bie erë,
Verojnë për çdo vit dhënt' e Nivicës
Dhe ujë bore pijnë në një lerë.

Aty jeton gjithmon' Rexhep Hamiti,
Gëzim' i madh e bëri prap të ri...
Ai shumë këngë Partisë vet' ja ngriti
Dhe... ball' tribunës vëndi rezervuar rri.

LAMTUMIRË

Ti, Tefta...
kaq shpejt u shove nga kujtesa ime!
S'ka gjë,
kështu e kanë dashuritë e vogla,
që udhën u hapin dashurive të furishme

S'qe ftohur mirë kamina,
kur morëm nga një copëz gëlqere
dhe, në tabelën e jetës sonë
ne hoqëm
secili nga një vijë paralele...
Dhe morëm udhë të ndryshme.

E natyrshme:
koha që kalon
është' fshirësja e butë që korigjon gabimet
në tabelën e çudiçme të jetës sonë,

Dhe ndodh
t'i fali tekat e një vajze të llastuar,
edhe të njohë mëshirë,
Po ajo ikën e s'kthehet,
ikën...Lamtumirë!

PER JETEN TONE

1

Ndaj dashurisë
jam delikat,
dhe (pse ta fsheh)
më rrëmbejnë yjet, hëna, qiparizat
e dielli kur mbi detin perëndon...
Shpesh vargu im
bie erë romantizmi,
edhe për vajzat
... ca si tepër ligjëron.

2

I tillë jam dhe s'jam pishmënd.
Po unë
nuk mund të rri në vënd
sot,
kur, jo këndezi,
por siren' e punës
atdheun tim për çdo mëngjes e zgjon.

Nuk mund të rri në bisht të një armate,
që malet e padijes ngriti përmbi supe
dhe në greminë i hodhi përgjithmonë!

3

Sot,
 s'ka kohë tek ne për psherëtima
 dhe dashuri e madhe
 nuk mund të pijë ujë ndër deklarata,
 këtu, tek ne,
 ku sinfoninë e jetës thur çekani,
 pistoleta
 dhe ar të zi nga galeria
 mbledh e shtyn lopata.

4

Të zjarrta këngët duhen për njeriun,
 për jetën tonë
 duhet tjetër gamë,
 këtu,
 ku ndodh që, pushk' e mbushur plot,
 një dorë gjizë e një cop' bukë të misërt
 akoma t'i mbajë pranë...

5

Kur, kryelarta Shqipëri punëtore
 i shtyn akoma me një sup vagonat,
 edhe me mëngë
 fshin njollat e qymyrit mbi ballin e metaltë.
 kënga e poetit,
 këtë të madhërisëm timbër
 ta ngrejë sa më lart,
 që si një Hymn' i brezave të mbesë!

*

Sot,
kur minatorët nga thellësi e malit
nxjerrin
madhështinë e s'ardhmes
dhe tonelatat e mineralit,
që do ushqejë oxhaqet viganë të Komu-
nizmit.

6

Para gjumit,
i ligjëroj aq bukur vajzës që më josh,
pastaj
i them ta shtrijë njerën dorë të saj
në qafën time,
se pushkën kam nën kokë;
...«akoma më këndej...» — i them;
e puth,
e bie në ëndërimë...

7

Janë fort dehëse
ëndrat dashurore,
orëve të vona,
edhe kur kokën ke mbështetur përmbi pushkë...
se sot,
që të mos zbehen kurrë buzqeshjet tona,
që dhe poeti të jetë një luftëtar,
arma duhet mbajtur pranë
dhe sytë t'i bëjë katër
çdo shqiptar.

Atdhe,
unë kurrë s'do rend në «vënd-strehim»,
po qe se ti e jep alarmin,
por pushkën do rrëmbej
dhe në llogore,
ku gjokset do radhiten mal-mburojë,
do ta ndal vrapin.
Atdhé!

PËRMBËJTTJA

	Faqe
Atdhe	3
Ylli i mëngjezit	4
Në udhën e vjetëve	6
Dëshmorëve	8
Mëngjez i kuq	9
Jeta	10
Druajtje	11
Po fryn era, Er' e malit	12
Busti i Naimit	14
Krenari	15
Balladë për zajat e lumit	16
Të përshëndes o maj	18
Lera	21
Vegjësia ime	22
Mendime pranë stanit	25
Frymëzimi im	28
Dashuria ime	29
Përtëritja e plakut — poemth	30
Lamtumirë	33
Për jetën tonë	34